

Stories van Vriendelikheid en Moed

Geïnspireer deur die leringe
van Pous Franciskus

Hande Wat
Praat

Karim was tien jaar oud en het sokker meer as enigiets anders lief gehad. Elke middag, nadat hy sy huiswerk klaar gemaak het, het hy buite toe gehardloop met sy bal en teen die ou baksteenmuur by sy woonstelgebou skoppe geoefen.

Op 'n winderige middag, terwyl Karim met sy bal dribbel, het hy sy klasmaat Aisha huis toe sien stap. Haar rugsak was swaar, en sy het drie biblioteekboeke in haar arms gedra. Sy het gestruikel en amper die boeke laat val.

Sonder om twee keer te dink, het Karim nader gehardloop.
“Het jy hulp nodig?”

Aisha het verlig gelyk. “Ja, asseblief! Hierdie boeke voel asof hulle van bakstene gemaak is.”

Karim het die boeke in sy eie rugsak gesit. “Waarheen?”

“Net tot op die hoek. Dankie, Karim.”

Toe hulle aankom, het Aisha geglimlag. “Weet jy, jy hóéf nie te gehelp het nie. Maar jy het. My hande voel nou ligter.”

Karim het breed geglimlag. “Geen probleem nie. Dis waarvoor hande gemaak is.”

Die Rimpel-effek

Die volgende dag by die skool het iets ongewoon gebeur. Karim het opgemerk hoe 'n ander seun, Mateo, papiere optel wat van die onderwyser se lessenaar afgeval het. Later het Aisha 'n deel van haar toebroodjie aangebied aan 'n klasmaat wat sy middagete vergeet het.

Tydens pouse het Karim se vriendin Lila gesê: “Dis snaaks. Vandag help almal mekaar.”

Karim het gelag. “Miskien steek vriendelikheid aan—soos ’n goeie soort griep.

Daardie aand het hy dit vir sy ma vertel. Sy het bedagsaam geknik. “Weet jy, die Pous het eenmaal gesê dat ons hande wys wat in ons harte is. En slegs ruim harte kan die wêreld verander.”

Karim het daaraan gedink terwyl hy na sy eie hande
gestaar het. Hulle kon sokkerballe skop, prente teken,
stories skryf... maar hulle kon ook boeke dra, kos deel
of 'n vriend troos.

'n Toets van Vriendskap

Die volgende week, tydens liggaamlike opvoeding, moes Karim 'n moeiliker keuse maak. Hy en Leo het gehardloop, en net voor die wenstreep het Leo gestruikel en hard geval.

Die fluitjie het geblaas. Almal het geskree: "Karim het gewen!"

Maar Karim het nie soos 'n wenner gevoel nie. Hy het teruggekyk na Leo wat op die grond gesit en sy knieg vas gehou het.

Karim kon aanhou feesvier... of hy kon teruggaan en help

Hy het vir 'n oomblik getalm. Die goue lint vir eerste plek het in die onderwyser se hand geblink. Toe hardloop hy na Leo toe en steek sy arm uit.

“Kom, ek sal jou ophelp.”

Leo het flou geglimlag. “Jy sou reg en regverdig gewen het.”

“Dit maak nie saak nie,” het Karim gesê. “Hande wat help, wen groter pryse.”

'n Klaskamer vol Helpende Hande

Later daardie week het die onderwyser 'n groot vel papier klas toe gebring wat soos twee oop hande gevorm was. "Hierdie is 'helpende hande'," het sy verduidelik. "Elke keer as iemand sien dat 'n klasmaat iets vriendelik doen, skryf dit hier neer."

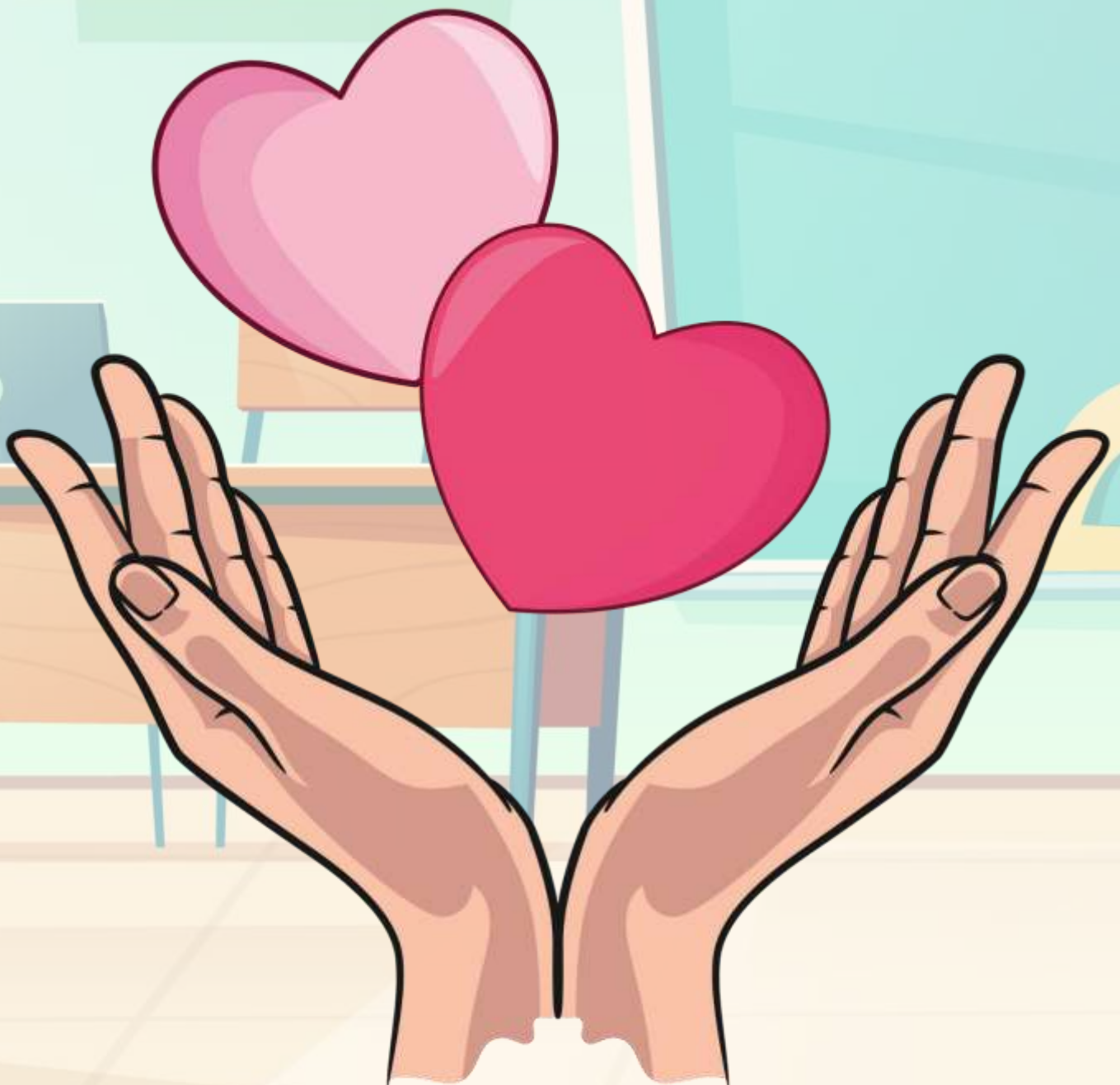
Teen die einde van die week was die papier vol klein notas::

- “Mateo het sy potlode gedeel.”
- “Aisha het my met my wiskunde gehelp.”
- “Karim het sy beurt op die swaai afgestaan.”

Die hande het lewendig gelyk, bedek met kleurvolle woorde
van vriendelikheid.

Die onderwyser het geglimlag. “Kyk wat gebeur wanneer
ons hande harder praat as ons woorde. Julle bou vrede, reg
hier in ons klaskamer.”

Karim se Besef

Daardie aand het Karim stil gebid:

“God, dankie vir my hande. Help my asseblief om hulle te gebruik om die wêreld beter te maak—nie net vir sokker nie, maar ook vir vriendelikheid.”

Toe hy gaan slaap het, het hy gevoel hoe sy hande tintel. Miskien was hulle klein, maar hy het geweet hulle kon iets groots dra: liefde.

Besinningsvraag: Hoe kan jou hande vandag vriendelikheid “praat”?

Saad van Aksie: Probeer een helpende ding met jou hande doen—dra, deel of troos—en kyk hoe ander daarop reageer.

THINK
DIGITAL ACADEMY